

1 Sygn. akt I C 482/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 kwietnia 2022 r.

1 Sąd Rejonowy w Tczewie Wydział I Cywilny

2 Przewodniczący Sędzia Dorota Słowik

Protokolant sekretarz sądowy Dagmara Wróbel

po rozpoznaniu w dniu 5 kwietnia 2022 r. w Tczewie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

przeciwko (...) Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 1.044,02 zł (jeden tysiąc czterdzieści cztery złote dwa grosze) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 15 czerwca 2019 r. do dnia zapłaty,
2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 887 zł. (osiemset osiemdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie naliczanymi od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty,
3. nakazuje ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Tczewie kwotę 668,01 zł. (sześćset sześćdziesiąt osiem złotych jeden grosz) tytułem zwrotu wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa z tytułu wynagrodzenia biegłego.

Sygn. akt I C 482/21

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 31 marca 2021 r. powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wniosła o zasądzenie od pozwanego kwoty 1.044,02 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 15 czerwca 2019 r. do dnia zapłaty. Nadto wniosła o zasądzenie od strony pozwanej na jego rzecz zwrotu kosztów postępowania.

W uzasadnieniu wskazał, iż w wyniku kolizji z 4 października 2019 r. uszkodzeniu uległ pojazd marki F. (...) o numerze rej. (...) M. B.. Sprawcą szkody była osoba ubezpieczona od odpowiedzialności cywilnej w Towarzystwie (...).A.

Wobec braku możliwości korzystania z pojazdu i codziennego jego użytkowania poszkodowany wynajął od powoda pojazd zastępczy marki R. (...) oraz przeniósł na powoda wierzytelność przysługującą mu z tego tytułu. Dzienna stawka najmu pojazdu zastępczego wynosiła 196 zł brutto za dobę. Okres najmu wyniósł 14 dni. Całkowity koszt usługi wyniósł 2.744 zł. Za dostarczenie pojazdu na miejsce zdarzenia drogowego oraz jego odbioru z miejsca zamieszkania naliczono opłatę w łącznej wysokości 300 zł brutto.

Powód wystąpił do ubezpieczyciela o refundację kosztów pojazdu zastępczego, dokonano wypłaty odszkodowania w kwocie 1.488,30 zł brutto, kwestionując wysokość stawki dziennej najmu pojazdu, nie kwestionując okresu najmu.

Pismem z dnia 25 lipca 2019 r. pełnomocnik powoda wystąpił do ubezpieczyciela z reklamacją, zawierającą wniosek o dopłatę dalszego należnego powodowi świadczenia. Reklamacja okazała się skuteczna, pozwany wypłacił dalszą kwotę odszkodowania w wysokości 511,68 zł.

W ocenie powoda pozwany bezzasadnie zakwestionował wysokość kosztów najmu pojazdu zastępczego, zgodnie z art. 361 § 2 k.c. na ubezpieczyciela ciąży obowiązek zwrotu wydatków celowych i ekonomicznie uzasadnionych pozwalających na wyeliminowanie dla poszkodowanego następstw zdarzenia powodującego szkodę. Do kosztów tych należą także koszty wynajmu pojazdu zastępczego. Sporną jest w niniejszej sprawie jedynie stawka najmu pojazdu za dobę. Zdaniem pozwanego zastosowana przez niego dobową stawka najmu jest stawką rynkową stosowaną przez podmioty, zajmujące się wynajmem na rynku lokalnym. Stawka zaproponowana przez powoda dla segmentu D nie może zatem zostać uznana za wygórowaną, co czyni roszczenie powoda zasadnym.

Reasumując podkreślono, że łączna kwota poniesionej szkody wynosiła 3.044 zł. (2.744+300). W toku postępowania likwidacyjnego pozwany przyznał na rzecz powoda łączną kwotę 1.999,98 zł (1.488,30+511,68). W konsekwencji pozwany jest w zwłóce z zapłatą odszkodowania w kwocie 1.044,02 zł (3.044 – 1.999,98). Powód uzasadniając roszczenie o odsetki wskazał, że wnosi o zasądzenie odsetek od dnia 15 czerwca 2018 r., albowiem decyzję w kwestii odszkodowania powód podjął w dniu 14 czerwca 2018 r., zatem od dnia następnego pozostawał w zwłóce.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym przez Sąd Rejonowy w Tczewie dnia 27 kwietnia 2021 r. orzeczono zgodnie z żądaniem pozwu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwana przyznała okoliczności wystąpienia szkody, swoją odpowiedzialność za szkodę, okres najmu pojazdu zastępczego, pozwana przyznała, że zakwestionowała koszt wynajmu pojazdu, weryfikując stawkę dzienną najmu pojazdu. Pozwany uznał najem pojazdu za pierwszą dobę na kwotę 241,08 zł, za kolejne dni na kwotę 135,30 zł brutto. Pozwany odmówił zwrotu kosztów podstawienia i odbioru pojazdu zastępczego. Pozwany uznał stawkę 241,08 zł jedynie za pierwszą dobę, czyli za okres kiedy poszkodowany nie dysponował jeszcze propozycją najmu pojazdu za pośrednictwem pozwanego oraz wykazem refundowanych stawek.

Pozwany podkreślił, że poszkodowany zgłosił szkodę przez formularz internetowy, niezwłocznie po zgłoszeniu szkody pozwany przesłał poszkodowanemu cennik stawek czynszu najmu jednocześnie wskazując, iż wobec złożenia przez pozwanego propozycji najmu pojazdu zastępczego po określonych stawkach, najem w innym przedsiębiorstwie będzie refundowany do wysokości wskazanych w cenniku stawek. Skorzystanie z oferty pozwanego byłoby korzystne dla poszkodowanego, nie musiałby tracić czasu na organizację najmu, a poza tym przyczyniłoby się to do minimalizacji szkody. Stawka najmu wyniosłaby 135,30 zł. za dzień najmu. Pozwany podkreślił, że zdaje sobie sprawę, że poszkodowany nie miał obowiązku korzystania z usług firm współpracujących z pozwanym, nie mniej jednak nieekonomiczne jest podjęcie decyzji o wynajęciu pojazdu zastępczego od innej firmy za znacznie wyższą stawkę. Skutkami takiego postępowania poszkodowanego pozwany nie może być obciążony. Poszkodowany nie zadał sobie trudu aby znaleźć ofertę inną niż powoda, czy też skorzystać z oferty pozwanego, która została przedstawiona poszkodowanemu.

Reasumując pozwany wskazał, że nie może odpowiadać za rażące powiększenie rozmiaru szkody przez poszkodowanego.

Pismem z dnia 30 lipca 2021 r. powód podtrzymał w całości żądanie pozwu i powtórzył okoliczności wskazane w pozwie oraz zaprzeczył wszelkim twierdzeniom, wskazanym przez pozwaną, których jednoznacznie nie potwierdził w treści pisma.

Powód zaprzeczył, aby poszkodowany otrzymał od pozwanego ofertę najmu pojazdu zastępczego. Powód nie wykazał, aby pismo załączone do sprzeciwu stanowiło ofertę najmu pojazdu, nadto nie wykazał, że w ogóle miał

możliwość zorganizowania pojazdu zastępczego za kwotę 135,30 zł. Zdaniem powoda poszkodowany miał możliwość wyboru podmiotu, od którego wynajmie pojazd zastępczy, byleby stawka najmu mieściła się w stawce rynkowej, co poszkodowany uczynił, nie można mu więc zarzucić braku dążenia do minimalizacji szkody.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 4 października 2018 r. w kolizji drogowej uszkodzony został samochód osobowy marki F. (...) o nr rej. (...), należący do M. B.. Pozwany był ubezpieczycielem sprawcy wypadku z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych.

/dowód: okoliczność bezsporna/

Poszkodowany M. B. w dacie zdarzenia pracował na kolei, w ramach członkostwa w związkach zawodowych korzystał z pomocy prawnej w (...) i to tej firmie poszkodowany zlecił podjęcie czynności związanych ze zgłoszeniem i obsługą szkody.

5 października 2018 r. poszkodowany M. B. zawarł umowę najmu pojazdu zastępczego marki R. (...) z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.. Umowę zawarto na okres od dnia 5 do 19 października 2019 r.

Tego samego dnia (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. zawarł z M. B. umowę cesji wierzytelności.

Poszkodowany korzystał z pojazdu zastępczego do dnia, w którym otrzymał informację o tym, że zakończył się okres najmu pojazdu. Pojazd przyjechał odebrać przedstawiciel powoda w 2-3 dni po telefonie.

Poszkodowany otrzymał od pozwanego e-maile z informacją o wysokości przyznanego odszkodowania.

18 października 2018 r. (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. wystawił fakturę VAT nr (...) na kwotę 3.044 zł. W tym kwota 2.744 zł stanowi cenę wynajmu pojazdu przez okres 14 dni za stawkę dzienną – 196 zł brutto, zaś kwoty 2 razy po 150 zł stanowią cenę za podstawienie i odbiór pojazdu.

/dowód: umowa najmu – k. 16-18; umowa cesji wierzytelności – k. 14; faktura – k. 13; zeznania świadka M. B. – k. 96-97 – 00:02:49 – 00:25:28/

Poszkodowany zgłosił szkodę w pozwanym Zakładzie 5 października 2018 r., w tej samej dacie pozwany sporządził pismo, w którym potwierdził przyjęcie zgłoszenia szkody, wskazał na możliwość złożenia reklamacji.

/okoliczność bezsporna, nadto dowód: pismo z 05.10.2019 r. – k. 62/

Obowiązująca w IV kwartale 2018 r. dzienna stawka najmu pojazdu dla klasy D w rejonie trójmiejskim wynosiła od 120 – 290 zł netto. Stawka zastosowana przez powoda – 196 zł brutto mieści się w przedziale obowiązującym na lokalnym rynku.

/dowód: opinia biegłego sądowego – rzeczoznawcy samochodowego F. G. – k. 122-129, opinia uzupełniająca – k. 154 – 157/

Sąd zważył, co następuje:

Ustalając powyższy stan faktyczny Sąd oparł się na powołanych dowodach, w szczególności dokumentach, które uznał za wiarygodne, albowiem kopii przedłożonych dokumentów nie kwestionowała żadna ze stron.

Oceniając moc dowodową kopii dokumentów, jakie przedstawił ubezpieczyciel – zrzut ekranu – k. 63, pismo o możliwości skorzystania z samochodu zastępczego – k. 61-61v Sąd uznał je za niemiarodajne dla ustalenia stanu faktycznego. Wymaga podkreślenia, że pisma o możliwości organizacji wynajmu pojazdu zastępczego (k. 61) wraz z pokryciem jego kosztów nie można powiązać z żadnym e-mailem, nie sposób uznać go za załącznik do jakiegokolwiek

innego pisma choćby pisma z dnia 5 października 2018 r. (k. 62), nie wynika to bowiem z treści żadnego z wymienionych dokumentów. Z jego treści nie wynika także aby stanowiło ono odrębne pismo – brak daty, powołania akt szkody itp. Co więcej pozwana nie przedstawiła żadnego dokumentu, z którego wynika, że wiadomość tekstową o określonej treści w ogóle wysłała na adres poszkodowanego, tym bardziej, że świadek okoliczności takiej zaprzeczył.

Sąd poczynił ustalenia stanu faktycznego także w oparciu o zeznania świadka M. B., Sąd uznał je za wiarygodne w całości, albowiem były spójne, logiczne i korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym.

Podstawą dla ustaleń stanu faktycznego była też opinia biegłego sądowego - rzeczoznawcy samochodowego na okoliczność ustalenia, czy stawka najmu pojazdu zastępczego zastosowana przez powoda była stawką rynkową – występowała w dacie szkody na rynku lokalnym i była stosowana przez zakłady naprawcze. Pozwany kwestionował wnioski opinii, wskazując, że biegły powinien wyliczyć stawki najmu pojazdu zastępczego z uwzględnieniem jedynie ofert najmu gotówkowego. Biegły wyjaśnił, iż wyliczenia średniej stawki najmu pojazdu zastępczego na rynku lokalnym dokonał na podstawie zestawienia, które obejmowało 15 warsztatów naprawczych i 4 firm, które trudnią się jedynie najmem pojazdów zastępczych. Warsztaty naprawcze nie różnicują cenników ze względu na rozliczenie gotówkowe, czy bezgotówkowe. Jedynie jedna firma ((...) sp. z o.o.) uzależniała cenę od formy rozliczenia, i tak przy rozliczeniu gotówkowym cena wynosiła ona 250 zł, przy bezgotówkowym 290 zł za dobę. Biegły podtrzymał w całości opinię i wskazał, że stawki stosowane dla pojazdów klasy D w dacie szkody oscyływały w przedziale od 120 do 290 zł. bez względu na to, czy rozliczenie miało formę gotówkową, czy bezgotówkową. Wobec powyższego Sąd nie znalazł podstaw, by kwestionować rzetelność i prawidłowość powyższej opinii, albowiem odpowiada ona wymogom stawianym w art. 285 § 1 k.p.c., tj. została uzasadniona w sposób przystępny i jest zrozumiała dla osób niedysponujących wiedzą specjalistyczną, zaś wnioski swoje biegły sformułował jasno i czytelnie na podstawie zgromadzonej w sprawie dokumentacji. Sąd uznał, że wnioski zaprezentowane w złożonej w sprawie opinii są logiczne, odpowiadają zasadom wiedzy powszechnej i doświadczenia życiowego, zaś biegły odpowiedział szczegółowo na zarzuty pozwanego.

Stan faktyczny sprawy jest częściowo sporny. Strony postępowania zgadzały się co do okoliczności zaistniałego zdarzenia komunikacyjnego, powstałych w samochodzie poszkodowanego uszkodzeń, konieczności najmu pojazdu zastępczego oraz przebiegu postępowania likwidacyjnego. Pozwany zakwestionował jednak wysokość dobowej stawki najmu pojazdu.

W świetle ustalonego stanu faktycznego Sąd zważył, że żądanie pozwu zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Przelew wierzytelności jest umową, na podstawie której dotychczasowy wierzyciel przenosi wierzytelność ze swojego majątku do majątku osoby trzeciej. Przedmiotem cesji mogą być przede wszystkim wierzytelności, rozumiane jako prawa podmiotowe przysługujące wierzycielowi do żądania od dłużnika spełnienia świadczenia (w tym zarówno całe wierzytelności, jak i ich części) – zob. szerzej J. Mojak, komentarz do art. 509 [w:] K. Pietrzykowski (red.), Kodeks cywilny. Komentarz, T. 2, Warszawa 2013. Powód przedłożył dokumenty, z których wynika, iż nabył on prawo do dochodzonej w niniejszej sprawie wierzytelności. Przedstawione w sprawie dokumenty dotyczące cesji odszkodowania - wierzytelności, szczegółowo określają podmiot, względem którego wierzytelność przysługuje oraz tytuł szkody, z której wynika. Zatem należy uznać, iż powód skutecznie wykazał ciągłość prawną do przedmiotowej wierzytelności.

Odnosząc się do skuteczności przelewu wierzytelności należy wskazać, iż wierzytelność będąca przedmiotem umowy powstała na skutek umowy najmu zawartej przez poszkodowanego z powodem w dniu 5 października 2019 r. Umowa najmu w rozumieniu art. 659 § 1 k.c. została zawarta przez uprawnione do tego osoby, to jest powoda i poszkodowanego, a nadto określała elementy przedmiotowo istotne. Bez uzasadnienia pozostaje twierdzenie powoda, co do tego, że umową cesji nie objęto kosztu podstawienia i odbioru auta, wskazać bowiem należy, że czynności te w ocenie Sądu stanowią także „koszty wynajmu pojazdu zastępczego”, o których mowa w umowie cesji.

Stosownie do treści art. 805 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Paragraf 2 pkt 1 tego artykułu przewiduje, że przy ubezpieczeniu majątkowym świadczenie ubezpieczyciela polega w szczególności na zapłacie określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku.

Przechodząc na grunt wysokości należnego odszkodowania, należy wskazać, iż, zgodnie z art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W treści art. 361 § 2 k.c. wskazano, iż w powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządono. Art. 361 k.c. wprowadza zasadę pełnego odszkodowania, jednocześnie należy z niego wyprowadzać zakaz przyznawania odszkodowania przewyższającego wysokość faktycznie poniesionej szkody. Podstawową funkcją odszkodowania jest zatem pełna kompensacja poniesionej przez poszkodowanego szkody. Wysokość odszkodowania powinna zatem ściśle odpowiadać rozmiarom wyrządzonej szkody - nie może być ono wyższe ani niższe od szkody poniesionej przez poszkodowanego (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2002 r., V CKN 1273/00, LEX nr 55515).

W orzecznictwie (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 13 marca 2020 r., III CZP 63/19, OSNC 2020/11/96) podkreśla się, że zaciągnięcie przez poszkodowanego zobowiązania do zapłaty czynszu najmu pojazdu zastępczego stanowi szkodę w rozumieniu art. 361 § 2 k.c. pozostającą w związku przyczynowym z wypadkiem komunikacyjnym. W orzecznictwie nie budzi również wątpliwości, że odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadacza pojazdów mechanicznych za uszkodzenie albo zniszczenie pojazdu mechanicznego obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego i nie jest uzależniona od niemożności korzystania przez poszkodowanego z komunikacji zbiorowej (uchwała 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2011 r., III CZP 5/11, OSNC 2012/3/28). Dodatkowo podkreślić należy, iż poszkodowany nie ma obowiązku poszukiwania podmiotów, które oferują swoje usługi najtaniej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 kwietnia 2002 r., I CKN 1466/99, OSNC 2003/5/64). Jak wskazał zaś Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 24 sierpnia 2017 r. (III CZP 20/17, OSNC 2018/6/56) wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego, przekraczające koszty zaproponowanego przez ubezpieczyciela skorzystania z takiego pojazdu są objęte odpowiedzialnością z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, jeżeli ich poniesienie było celowe i ekonomicznie uzasadnione. Natomiast wydatki ekonomicznie uzasadnione to wydatki na najem pojazdu zasadniczo o podobnej klasie do pojazdu uszkodzonego lub zniszczonego, poniesione w oparciu o stawki czynszu najmu, które obowiązują na danym rynku lokalnym (ceny rynkowe za tego typu usługi) i w czasie naprawy pojazdu mechanicznego lub do czasu nabycia nowego pojazdu. Zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem doktryny i orzecznictwa w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem, z którego szkoda wynikła, pozostają koszty najmu samochodu zastępczego tylko w okresie koniecznym i niezbędnym do dokonania naprawy pojazdu (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2004 r., II CK 494/03, LEX nr 145121).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy w pierwszej kolejności uznać należy, iż poszkodowanemu M. B., a w konsekwencji zawarcia umowy cesji powodowi, co do zasady należał się zwrot kosztów związanych z wynajęciem pojazdu zastępczego w pełnej wysokości. Pojazd zastępczy, z uwagi na brak innego wolnego pojazdu do korzystania, niezbędny był poszkodowanemu do życia codziennego, spraw rodzinnych, zawodowych oraz osobistych. Zachodziły zatem podstawy do najmu pojazdu zastępczego. Należy przy tym podkreślić, iż pojazd uszkodzony należący do poszkodowanego należał do tzw. klasy D, czego pozwany nie kwestionował. Tym samym poszkodowany miał prawo oczekiwać tego, iż będzie miał możliwość użytkowania pojazdu zastępczego takiej samej klasy.

Sąd uznał za uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego wynoszący 14 dni, co również nie było kwestionowane przez pozwanego.

Na podstawie opinii biegłego sądowego ustalono, że zastosowana przez powoda stawka najmu pojazdu zastępczego nie jest wygórowana, jest stawką, która mieści się w przedziale obowiązującym w IV kwartale 2018 r. na lokalnym rynku dla pojazdu klasy D w rejonie trójmiejskim.

Co do zasady Sąd zgadza się z pozwanym, że poszkodowany z mocy art. 354, 363 i 826 § 1 k.c. zobowiązany do współdziałania z dłużnikiem i minimalizacji szkody. Nie mniej jednak fakt uchybienia obowiązkowi minimalizacji szkody i tego, że doszło do zawarcia umowy najmu po stawkach rażąco wygórowanych, wobec czego obowiązek odszkodowawczy strony pozwanej się zmniejsza, winien wykazać pozwany. W ocenie Sądu pozwany okoliczności takich nie wykazał. Jak wskazano powyżej pozwany nie wykazał przede wszystkim, że w jakikolwiek sposób przedstawił poszkodowanemu ofertę zorganizowania pojazdu zastępczego, czy poinformował poszkodowanego, że może w przypadku wynajęcia pojazdu u osoby trzeciej dokonać weryfikacji kosztu najęcia takiego pojazdu. Z dokumentów – wydruków dokumentów zaoferowanych przez pozwanego nie wynika, aby poszkodowany taką informację otrzymał, świadek M. B. stanowczo takiej okoliczności zaprzeczył. Z tych przyczyn Sąd uznał, że zarzuty pozwanego w zakresie braku współdziałania poszkodowanego i dążenia do minimalizacji szkody pozostają bez uzasadnienia. Na marginesie należy wskazać, że nawet gdyby istniała możliwość znalezienia tańszej oferty, to poszkodowanemu nie można czynić zarzutu, że z takiej możliwości nie skorzystał. Poszkodowany mógł bowiem kierować się różnymi kryteriami wyboru wypożyczalni oferującej pojazdy zastępcze, niekoniecznie ceną, albowiem istotne były dla poszkodowanego przede wszystkim szybkość wykonania usługi, uproszczenie całego procesu, albowiem pojazd był mu potrzebny do codziennych dojazdów do pracy. Nadto skorzystał z obsługi prawnej zaoferowanej mu w ramach członkostwa w związkach zawodowych.

Tym samym, uwzględniając uiszczoną przez pozwanego na etapie postępowania likwidacyjnego kwotę 1.999,98 zł (1.488,30 + 511,68), Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.044,02 zł (3.044 zł – 1.999,98 zł).

O obowiązku zapłaty odsetek Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i § 2 k.c. w zw. z art. 14 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, (...) i (...) oraz na mocy art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, (...) i (...), zasądając od wyżej wskazanej kwoty odszkodowania odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia 15 czerwca 2019 roku do dnia zapłaty.

Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika bowiem, iż pozwany wydał decyzję co do wysokości odszkodowania 14 czerwca 2019 r. (pismo k. 20-21), zatem już w tej dacie mógł prawidłowo ocenić roszczenie powoda, stąd Sąd uznał, że pozwany od dnia 15 czerwca 2019 r., pozostawał w zwłóce.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1, 11 i 3 k.p.c. w zw. z art. 108 k.p.c. Powód poniósł koszty procesu, na które składają się kwoty: 100 zł – tytułem opłaty od pozwu, 500 zł – tytułem zaliczki na wynagrodzenie biegłego, 270 zł tytułem wynagrodzenia występującego w sprawie pełnomocnika będącego radcą prawnym w stawce minimalnej (§ 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych, t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 265), oraz 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz.U. z 2020 r., poz. 755) w zw. z art. 98 k.p.c., Sąd nakazał pobrać na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Tczewie od pozwanego kwotę 668,01 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych. Należy odnotować, że prawomocnym postanowieniem z dnia 25 stycznia 2022 r. (k. 135) przyznano biegłemu wynagrodzenie w kwocie 844,27 zł, zaś prawomocnym postanowieniem z dnia 8 marca 2022 r. (k. 167) przyznano biegłemu wynagrodzenie w kwocie 323,14 zł (k. 167). Uiszczona przez stronę powodową zaliczka wystarczyła jedynie na częściowe pokrycie wyżej wskazanych wydatków. Pozostałymi kosztami (844,27 + 323,74 = 1.168,01; 1.168,01 - 500 = 668,01) obciążono pozwanego jako stronę przegrywającą spór.